

Abstrakt

Práce pojednává téma přirozeného světa u Edmunda Husserla a Maurice Merleau-Pontyho. První část přibližuje kontext vzniku pojmu přirozeného světa u E. Husserla. Ten se zrodil jako reakce na Husserlem pocíťovanou krizi věd, která má charakter ztráty smyslu, protože věda nedokáže odpovídat na podstatné otázky lidské existence. Návrat k přirozenému světu pak umožňuje transcendentální *epoché*. Druhá část je věnována Merleau-Pontymu, pro kterého není přirozený svět říší prvotních evidencí, jako je tomu u Husserla, ale prostorem živoucí komunikace, ke kterému nás přivádí moderní umění, a to zejména malířství. Podle Merleau-Pontyho moderní umění vykazuje dvojznačnost, která spočívá v jeho neuzavřenosti a nejednostrannosti jeho možné interpretace. Práce se snaží dokázat, že tato dvojznačnost odpovídá dvojznačnosti přirozeného světa, který je konstituován pojmovou dvojicí viděné–vidoucí, podléhající nikdy nezavršené reversibilitě. Struktura přirozeného světa tak odpovídá struktuře moderního umění, jak ho chápe Merleau-Ponty.